

Дубравецъ отиде къмъ Доростоль, като смиренъ калугеринъ да събира милостинж.

Боганъ три дена проминж ни живъ ни мрътвъ, изнемощъ и станж слабъ старецъ. Кога Мавренъ ся върнж, той въздъхнж, като че ся събуди отъ дълбокъ сънь.

— Така, така, азъ налучихъ, тѣк въ кулж-тж у главарь-атъ. Азъ отидохъ право при мой-атъ побратимъ Годемиръ. — Отъ кѣдѣ идешъ брате? — Побѣгнѣлъ съмъ отъ сръбско робство. И на радость ны испихмы по кѣднж чяшж вино. — Е, какъ си още живо, здраво? — Какъ поминувате вѣ? кѣде к главарь-атъ ви, кѣде сж момци-тѣ? що има ново-вехто? — Той тогы разврѣза торбж-тж, и испѣша сичко, що имаше на душж-тж си. — Главарь-атъ со сичкж-тж дружинж главилъ ся к у комитопула Самуила, каза той, грѣцкы-атъ василевсъ му ся к врекълъ да го направи блѣгарскы царь, и въ залогъ му к далъ царкынж Райнж.

— А кѣде к тѣ иста-та? — Тука въ кулж-тж.

Доста ми бѣше колко-то разбрахъ за неж. Остани съ Богомъ, брате, казахъ му азъ, отхождамъ на войнж, що да чинж тука?